

[Rager.]

hvor han efter 1. April, hvis denne Lov ikke var vedtaget, vilde have opbrugt sin almindelige Understøttelse og Fortsættelseskasseunderstøttelsen, og varer ud over 1. Oktober næste Aar, vil han jo til den Tid kunne erholde fuld Understøttelse, medens han i modsat Tilfælde ikke vilde have haft nogen Understøttelsesret til den Tid. Vi har drøftet Spørgsmaalet i Udvalget, men at foretage nogen Ændring eller indføre nogen Undtagelsesbestemmelse mente man ikke var muligt, og jeg tror i øvrigt, der vil være meget faa og isolerede Tilfælde af den Art.

Som jeg begyndte med at sige, skal jeg anbefale, at man stemmer for det af Fler-tallet tiltraadte Ændringsforslag og stemmer imod samtlige Mindretalsændringsfor-slag.

Jens Thomsen: Det ærede Medlem Hr. Rager gik stærkt ind for, at det var urimeligt, at Arbejdsløshedskasserne bringer noget som helst Offer i Anledning af den Ændring af Regnskabsaaret, som her skal gennemføres, men hvis Forslaget faar praktisk Betydning for de enkelte Kasser ud over selve Valgaaet 1939, vil de enkelte Kasser jo faa en Fordel af denne Ændring ud i Fremtiden, og det forekommer mig derfor, at der ikke kan siges noget til, om nogle af de mest velhavende Kasser kom til at give et beskedent Bidrag til denne Omlægning af Regnskabsaaret.

I Henhold til mine Udtalelser ved første Behandling vil jeg gerne anbefale Venstres Ændringsforslag Nr. 3 til § 5 om at stille 8 Mill. Kr. af Statskassen til Raadighed for Socialministeren. Vi mener dog, det er urimeligt at fastsætte saa bestemte Grænser for Statstilskuddet, som er angivet i Venstres Ændringsforslag, saa at f. Eks. en Arbejdsløshedskasse, der har en Formue paa 199 Kr. pr. Medlem, kan faa den fulde Statsstøtte, medens en Arbejdsløshedskasse, der har en Formue af 200 Kr. pr. Medlem, er fuldstændig afskaaret fra Statstilskud. Af denne Grund har vi tilladt os at stille et Underændringsforslag til Venstres Ændringsfor-slag. Det samlede Offer fra samtlige Kasser vil vel kun blive ca. 1 Mill. Kr., og naar den samlede Formue andrager ca. 90 Mill. Kr., kan det jo ikke have afgørende Betydning for de enkelte velhavende Kassers Vedkommende. Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale Tingets Medlemmer at stemme for vort Underændringsforslag, der gaar ud paa, at Socialministeren bemyndiges til at graduere Statens Tilskud til de enkelte Kasser i Forhold til disses opsparede Formue.

Den højtærede Socialminister udtalte ved første Behandling, at han ikke vilde imødekomme vort Ønske om at lade Staten afholde de nødvendige Udgifter, fordi Kommunerne opnaar en Besparelse ved det foreliggende Lovforslags Gennemførelse, og samme Tankegang har de ærede Medlemmer Hr. Victor Larsen og Hr. Rager gjort sig til Talsmænd for her ved anden Behandling. Det forekommer mig dog, at Kommunernes Udgifter til social Forsorg er saa store, at Ministeren og ærede Medlemmer ikke behøver at faa Samvittighedsskrupler, selv om Kommunerne skulde blive aflastet en Ubetydelighed.

Jeg vil gerne takke Socialministeren, fordi han anerkender det bestemte Forhold, som under normale Omstændigheder bestaar mellem Landbrugets Forrentningsevne og Arbejdsløshedens Størrelse, og det er da ogsaa en Kendsgerning, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch før i Tiden har fremhævet. Naar Socialministeren vil hævde, at vor Tid danner en Undtagelse fra Regelen, er dette fuldkommen urimeligt. Det er hævet over enhver Tvivl, at Landbruget vilde give Beskæftigelse til mange flere, ikke blot til Landbrugsarbejdere, men ogsaa til Haandværkere, handlende og industri-drivende, saafremt Priserne paa Landbrugs Salgsvarer hævdes saa meget, at der kunde opnaas den samme Løn for Arbejdet i Landbruget, som der betales for tilsvarende Afbejde i andre Erhverv. Det er ogsaa en Tankegang, som den højtærede Statsminister har givet sin fulde Tilslutning. Nu har det gennem mange Aar vist sig, at den Vej, som man er gaaet for at afskaffe Arbejdsløsheden, har ført til det modsatte Resultat, og jeg vil derfor gerne henstille, saa indtrængende jeg kan, at man nu vil forsøge den Vej, som Statistisk Departement med tørre Tal har anvist som den rigtige Vej.

Alfred Jensen: Jeg maa beklage, at man ikke i Udvalget har behandlet de Forslag og Tanker, jeg har fremsat ved første Behandling. Jeg forstaar nok, at Udvalget kun har haft kort Tid til at arbejde i, og et Udtryk herfor er det jo ogsaa, at vi først har faaet Betænkningen paa et meget sent Tidspunkt — vi for vort Vedkommende har først faaet den i Hænde i Dag. Derfor er det, at vi ikke har været i Stand til at fremsætte vore Ændringsforslag paa saa tidligt et Tidspunkt, at Dagsordenen kunde behandles i den Orden, hvori den var opstillet. Vi kan ikke have noget Ansvar herfor, vi har gjort, hvad vi kunde for at